

aktiv i den socialdemokratiske politikformulering.

Kan hr. Mogens Lykketoft erindre, at der overhovedet har været antydninger af, at Socialdemokratiet har været styret af sovjetiske interesser, altså at det har været andre interesser end dem, som man fra det danske Socialdemokrati mente ville være vigtige for dansk politik, som skulle være grundlaget for politikken?

(Kort bemærkning).

Mogens Lykketoft (S):

For det første kan jeg kun sige, at i de godt 42 år, jeg har haft indsigt i Socialdemokratiet, har der været en fuldstændig konstant uforandret mistro til de danske kommunister, og der har ikke været nogen politisk kraft i den nyere danmarkshistorie, som har øvet en større indsats for at nedkæmpe kommunisternes indflydelse på dansk grund end det danske Socialdemokrati.

For det andet: I den periode, hvor jeg har deltaget, har vi på intet tidspunkt ladet os influere af sovjetiske synspunkter, men har protesteret lige fuldt og voldsomt mod supermagter, der lavede overgreb, hvad enten det var USA, der førte en næste folkemordslignende krig i Vietnam og Cambodja, eller Sovjetunionen, der gik ind og besatte Ungarn og Tjekkosllovakiet.

Første næstformand (Svend Auken):

Så siger vi tak til ordføreren og går videre i ordførerrækken. Den næste ordfører er hr. Jesper Langballe.

Kl. 17.35

Jesper Langballe (DF):

Hvorfor kredser vores opmærksomhed til stadighed om at udforske de politiske konflikter i Danmark under den kolde krig? Ja, det er jo, fordi vores identitet som folk er afhængig af, at vi har en erindring, at vi til stadighed besinder os på de valg, vi traf, ærligt og redeligt. Det er vel, fordi kun en totalitær stat kan lukke munden på historien, og specifikt fordi denne historiske periode blev arnestedet for den politiske, aktuelle begrebsdannelse i forbindelse med den offentlige mening i Danmark; perioden, hvor de utopiske syner blomstrede, og hvor kommissærideoologi gik forud for vores fortsatte eksistens som et frit folk. Den venstrefløj, der dengang tegnede omridset af den herskende magt, og som er alt andet end interesseret i, at perioden gås efter i sømmene, drog et dybt lettelsens suk, da DIIS-rapporten udkom i sommeren 2005.

Vi er frikendte, jublede SF's hr. Villy Søvndal og Socialdemokratiets hr. Svend Auken. Frikendte for hvad og af hvem? Ja, frikendte af historiens domstol, den historiske højesteret havde afsagt sin kendelse, og nu krævede man, at kendelsen skulle være inappellabel, at det sidste ord var sagt i den sag. Men DIIS-rapportens kendelse er ikke det sidste ord, for det sidste ord bliver aldrig sagt i et land med en fri historieforskrivning, og en kendelses troværdighed beror på, at præmisserne er redelige.

Der skete i årene op til fodnoteperioden et skift i Socialdemokratiets sikkerhedspolitik, som slet ikke er behandlet og sat i perspektiv i rapporten. Det hæderlige gamle arbejderparti var blevet erobret af unge intellektuelle, som begyndte at føre deres egen udenrigspolitik ud fra den forudsætning, som også er DIIS-rapportens, at Sovjets hensigter grundlæggende var fredelige og i hvert fald påvirkelige af dialog. Hvis man rejste over og talte kærligt med disse formørkede mænd i Kreml, så ville alt blive godt, mens USA var en farlig og destabiliserende magt.

Det resulterede jo i 1980'erne i de 23 fodnoter, hvor et flertal i Folketinget førte en anden politik end den borgerlige regering, som jo statsretligt var ansvarlig for udenrigspolitikken.

Venstrefløjen har hæftet sig ved DIIS-rapportens vurdering af, at fodnoterne ikke fik betydning hverken for Danmarks omdømme blandt NATO-partnerne eller for den militære balance. Dels er det jo en underlig form for selvretfærdiggørelse at henvise til, at ens egne ihærdige bestræbelser var komplet betydningsløse, dels glemmer begge parter, både DIIS og venstrefløjen, som statsministeren gjorde opmærksom på, at overveje den mulighed, at det netop skyldtes, at regeringen stod fast på en ansvarlig sikkerhedspolitik over for NATO-partnerne.

En dybt alvorlig og central påstand i rapporten om, at den borgerlige regering selv via diplomatiet havde fremkaldt udlandets kritik af Danmark, har DIIS-udrederne selv måttet demtere og erkende udokumenteret. Værre endnu er det, at påstanden byggede på et interview med ambassadør Eigil Jørgensen på baggrund af hans ambassadørtid i Washington i 1983-89, og Eigil Jørgensen måtte selv protestere og forlange en rettelse. Man kunne blive ved. Jeg må også sige, at det, at fredsbævægelsen legitimeres ved, at den skamløse sovjetløn om, at Reagan ville tilligegøre en atomkrig begrænset til Europa, anføres fuldstændig ukritisk.